



Art religiós i evolució permanent

Llibre d'homenatge a Domènec Fita promogut per la Diputació de Girona. Estructurat i comentat pel mateix artista, és un buidat selectiu d'allò ja publicat en llibres i catàlegs, que aplega l'obra d'art cristià de la seva abundant producció.

L'artista s'autobiografia i explica els aspectes de la seva formació i ideari. Les reproduccions en blanc i negre i en color ocupen gairebé la resta del llibre. S'ordenen cronològicament i s'acompanyen amb dades de fitxa i comentaris puntuals.

La manca d'una crítica aliena, objectiva, sobre l'obra, resulta d'antuvi anòmal. Però, ben mirat, això permetrà al públic fer-ne una lectura personal, sense partit pres. Analitzant, doncs, allò propi de l'art que ens aporten les imatges, és a dir el llenguatge formal i, en

aquest cas, el testimoni transcendent d'aquest llenguatge, ens adonem, a grans trets i amb la restricció forçada d'aquest comentari, d'una etapa de formació i d'una progressiva tendència a la simplificació i potenciació de la plàstica.

En la fase de maduresa apareixen, majorment en l'escultura, les dues tendències, expressionista i purista, que es corresponen a les de l'art sacre europeu contemporani. Alhora s'aprecia un creixent, a vegades total, protagonisme de l'espai, sintonitzant amb l'evolució de l'escultura moderna.

El material i la iconografia juguen un paper important en cada una de les vessants: planxa, ceràmica i fosa i imatges de Crist en l'expressionista; ceràmica i sobretot alabastre i figures de la Verge i l'Infant en realitzacions de

notable puresa formal. El Crist Jacent de la Catedral (1957-59) és una remarcable cristal·lització d'ambdues tendències.

En obres més recents l'obsessió de Fita per la invenció tècnica no sembla trobar correspondència en el material emprat. A voltes, és l'eina la que no sembla respondre a les exigències de la imatgeria. El disc, usat en el tall de pedres, marbres i materials de construcció, no resulta idoni per a l'escultura figurativa i, no cal dir, per a imatges culturals.

Però, ben mirat, aquesta és una lectura massa concisa i personal. Cadascú podrà fer-hi la seva. I és bo de fer-la avui que la societat, malgrat defugir tota transcendència, en té una pregonera necessitat.

Narcís Negre